

JURČKOV KONJIČEK

JURČEK JE ŠEL Z MAMICO NA IZPREHOD PO MESTU IN JE VIDEL V IZLOŽBI VELIKEGA GUGALNEGA KONJA. IN KER JE VSE, KAR JE VIDEL, HOTEL TAKOJ IMETI, JE DEJAL: »MAMICA... JAZ BI RAD TEGA GUGALNEGA KONJA OD MIKLAVŽA — —«

MATI MU JE ODGOVORILA: »TO NE BO MOGOČE, JURČEK! TA JE PREVELIK; SAJ BI GA STARI SVETNIK NITI NESTI NE MOGEL!«

»PA NAJ MU GA NESE PARKELJ ALI ANGEL! NAPISAL BOM SVETEMU MIKLAVŽU PISMO!«

MATI SE JE NASMEHNILA:

»NO, ČE MISLIŠ, MU PA NAPISI! JAZ TI NE BRANIM!«

JURČEK SEVEDA SE NI ZNAL PISATI; MENIL JE, DA PIŠE, ČE DELA NA PAPIR S SVINČNIKOM RAZNE ČAČKE. IN TAKO JE SVOJE DOMNEVNO PISMO SKRBNO ZAVIL V PAPIR TER GA DAL ZA OKNO.

»NE VEM, ČE BO KAJ, JURČEK,« JE REKLA MAMA. »MIKLAVŽ NE NOSI TAKO VELIKIH STVARI, MORDA BO JEZUŠČEK TAKO DOBER — —«

JURČEK PA LE NI VERJEL IN KAR NI MOGEL DOČAKATI VEČERA. MAMICA JE ŠLA VEČKRAT GLEDAT V SOSEDNJO SOBO ZA OKNO, ALI JE TAM ŽE KAJ MIKLAVŽEVIH DARIL, TODA NI JIH BILO. SLEDNJIČ PA JE IZNENADA ZAKLICALA: »JURČEK, NEKAJ ŽE VIDIM! POJDI SEM...!«

ZA OKNOM JE BILO NEKOLIKO ZAVITKOV, MED NJIMI TUDI EDEN VEČJI. MATI JE RAZVIJALA. BILE SO SMOKVE, POMARANČE, DATLJI... IN LEP LESEN KONJICEK NA KOLESCH.

»JAZ SEM SI ŽELEL GUGALNEGA KONJA, NE TAKO MAJČKENEGA, TEGA NE MARAM!« JE CEPETAL JURČEK.

»MORDA BO SE ZRASTEL!« GA JE TOLAZILA MATI.

»NIČ NE BO ZRASTEL! PA TUDI, ČE BI, BO TO PREDOLGO TRAJALO, IN JAZ SEM SE HOTEL GUGATI ŽE DANES!«

»NIKAR SE NE JEZI, JURČEK! ZADOVOLJEN BODI S TEM, KAR SI DOBIL! DRUGAČE TI BO MIKLAVŽ SE TEGA KONJIČKA VZEL — —«

»NAJ GA!« JE REKEL TRMASTO JURČEK. IN NIČ VEČ SE NI ZMENIL ZA MALEGA LEPEGA KONJIČKA... MATI GA JE POSTAVILA V KOT MED DRUGE IGRAČE IN NI REKLA NICESAR VEČ.

DRUGEGA JUTRA, KO SE JE JURČEK ZBUDIL, JE POGLEDAL V KOT. KAKŠEN JE PRAV ZA PRAV TISTI KONJICEK PODNEVI. TODA KONJIČKA NI BILO VEČ TAM.

»MAMICA... KJE JE KONJICEK, KI MI GA JE MIKLAVŽ PRINESEL?« MATI JE ZACUDENO POGLEDALA JURČKA.

»ALI NISI SLISAL PONOČI TISTEGA POKA?«

»NE... KAKŠEN POK...?«

»NO, KER SI REKEL, DA TEGA KONJIČKA NE MARAŠ, GA JE BOLELO, OŽIVEL JE, BRČNIL V VRATA, JIH ODPRL IN USEL! JAZ SEM GA UZRLA SELE, KO JE ŽE BEŽAL SKOZI VRATA — —«

JURČEK JE OSUPNIL. TEGA NI BIL PRIČAKOVAL... ZDAJ NIMA NE GUGALNEGA KONJA, NE TISTEGA MALEGA NA KOLESCH. ZAMISLJENO JE HODIL IN PREUDARJAL.

»MAMICA... ALI BI SE NE DALO KAKO NAPRAVITI, DA BI SE TISTI KONJICEK VRNIL?«

»VSE ZAMAN, JURČEK! — TODA POSKUSIVA PRI JEZUSČKU! NAPISIVA MU!«

IN MATI JE VZELA LEP PISEMSKI PAPIR IN ZAČELA PISATI:

»LJUBI JEZUSČEK! OD SVETEGA MIKLAVŽA SEM DOBIL LEPEGA, MAJHNEGA KONJIČKA, A GA NISEM MARAL, KER SEM HOTEL VELIKEGA GUGALNEGA. KONJICEK SE JE RAZJEZIL NAME TER JE ZBEŽAL OD NAS. ZDAJ MI JE STRAŠNO ŽAL — —«

»SEM PRAV NAPISALA, JURČEK? ALI TI JE ZARES ŽAL? SAJ VEŠ, JEZUSČEK VE VSE — —«

»RES MI JE ŽAL...«

»TOREJ DOPISIVA TO PISMO! LJUBI JEZUSČEK, BODI TAKO DOBER IN PRINESI MI VSAJ TISTEGA KONJIČKA, KI SEM GA DOBIL OD MIKLAVŽA...«
IN SPET STA DALA PISMO ZA OKNO.

KO JE DRUGO JUTRO MATI BUDILA JURČKA, JE ZAKLICALA: »JURČEK, POGLEJ — KONJICEK JE ZA OKNOM!... IN NA SEBI IMA LISTEK...«

VZELA JE LISTEK IN ČITALA: »JURČEK, BODI ZMERAJ ZADOVOLJEN S TEM, KAR DOBIŠ!«

JURČEK JE POGRABIL KONJIČKA V NAROCJE IN NITI VPRAŠAL NI VEČ, ALI MU GA JE VRNIL MIKLAVŽ ALI JEZUSČEK. SAMO DA JE IMEL KONJIČKA! SAJ MU JE BIL ZDAJ NADVSE VŠEČ!